

ROTARY İLE
HAYAL EDELİM

- HAFTALIK KULÜP BÜLTENİ -

Jennifer JONES

U.R. Başkanı 2022-23

Emre ÖZTÜRK

U.R. 2430. Bölge Guvernörü
2022-23

Nermin TİFTİKÇİ

7. Grup Guvernör Yardımcısı

Adres: İnönü Cad. Önen Pasajı Antakya, Hatay

Tel/Faks: (326) 2163234

E-Posta: defnerotary@hotmail.com

WEB: www.defne-rotary.org

Toplantı Yeri, Günü, Saati: Antakya Şehir Kulübü, Salı, 20.00

Özgür Ildır ÖKSÜZ (Başkan)

İlkay ÇİNÇİN (Asbaşkan)

Tolga BEYDEŞ (K.Sekreteri)

İzdihar ZELLUH (Sayman)

H.Ediz PARLAR (Üye)

Samim CEREB (Üye)

Cem TOSYALI (Üye)

Volkan EKMEKÇİ (Üye)

Selda YUMUŞAK (Üye)

TOPLANTI BİLGİLERİ

TARİH	: 19.07.2022
TOPLANTI SAYISI	: 1237
BÜLTEN SAYISI	: 01
YER	: Şehir Kulübü
KULÜP ÜYE SAYISI	: 37
İLK GELEN ÜYEMİZ	: Elif Boyacılar

MUTLU GÜNLERİMİZ

- 12 Temmuz – Sevim-Mehmet Şakar'ın Evlilik Yıldönümü
- 12 Temmuz - İlke-Volkan Ekmekçi'nin Evlilik Yıldönümü
- 12 Temmuz – Refet Atayurt'un oğlu Kemal Atayurt'un doğumgünü

KONUKLARIMIZ

✓

BAŞKANIN MEKTUBU

ÖZGÜR İLDIR ÖKSÜZ
DEFNE ROTARY KULÜBÜ
2022-23 DÖNEM BAŞKANI

Değerli Rotary Ailem,

2022-2023 dönemine “Rotary İle Hayal Edelim“ diyerek başladık.

Öncelikle kulübümüze; Bu güne gelene kadar emeği geçen, geçmiş dönem başkanlarına, yönetim kurulu üyelerine, tüm rotaryen arkadaşlarıma ve eşlerine teşekkür ediyorum.

Hizmetlerimiz ve kulübümüzün bilinirliği açısından yapılan olağanüstü çalışmalar bizleri hep mutlu etti ve gururlandırdı. Ama bu dönem başkanı olarak bana ve yönetim kuruluma da oldukça büyük sorumluluk yükledi. Kulübümüzü gelineen noktadan daha yukarılara taşımak için çok çalışmamız gerektiğini biliyoruz. Ben; Defne Rotary Ailesi olarak gördüğüm, kulübümüzün tüm üye ve eşlerinin, bu zorlu dönemde bana destek olacağına inanıyorum.

Dönemimizin; Bundan önceki dönemler gibi, Defne Rotary Ailesi'ne yakışır şekilde, başarılı hizmetlerle ve dostluklarla geçmesini diliyorum.

Saygıyla, sevgiyle, daha iyiye hep beraber.

GÜLÜMSEMEK İÇİN

TOPLANTIMIZ

TEMMUZ

YENİ LİDERLİK AYI

Lider dediğin önde yürüyen değil, yol gösteren olmalıdır.
Mustafa Kemal Atatürk

Rotary
2430. Bölge

HİZMETLERİMİZLE
HAYATLARI DEĞİŞTİRELİM

www.rotary2430.org.tr

**Kölelik kaldırılmadı, sadece bütün renkleri
kapsayacak biçimde genişletildi.**

Charles Bukowski

NASIL HATIRLANMAK İSTİYORSUNUZ?

"Sen de dedem gibi ölecek misin, anneanne?" sözleri hasta odasında yoğun sessizlik yaşanmasına neden olmuştu. Geçirdiği ameliyatlardan sonra pek toparlayamamış yaşlı bayan hastamızı ilkokula yeni başlamış torunu ve kızı ziyarete gelmişti. Küçük çocukları hasta ziyaretine kabul etmememiz başlangıçta sorun yaratmış, kısa süreli ziyaret için izin koparmışlardı. Hasta odasında ana kız konuşup dertleşirken torun araya girip sormuştu o can sıkıcı soruyu. Kafamı eğip elimdeki dosya ile ilgileniyormuş gibi yaptım. Hastamız torununu yatağın kenarına oturttu. Ellerini tutarak,

"Şimdi değil, iyileşip eve döneceğim, merak etme. Hemen ölmeyeceğim. Ama er veya geç hepimiz öleceğiz" dedi. Torun yanıtı pek tatmin olmuş gibi değildi.

- Ama bu haksızlık, anneanne. Ölünce onları bir daha göremiyoruz.

Dedemi çok özledim ben.

-Merak etme, insanlar ölünce görünmez olular ama hepten yok olmazlar.

Torun bir süre ananesinin boynundaki kolye ile oynayarak düşündü. Sonra "Peki insanlar ne oluyor, ölünce" diye sordu. Anneanne önce bana sonra kızına baktı. Torununun saçını okşayarak;

-Bir şekilde aramızda oluyorlar, ölenler. Kimi bir renk, kimi tat veya koku kimi de dokunuş olup geri geliyorlar. Mesela rahmetli annemin yaptığı puf böreğini hiç unutmadım. Nerede o kokuyu veya tadı bulsam annemin orada yanımda olduğunu bilirim. Dedeni ise saçlarımdaki dokunuş ile hatırlarım. Nerede bir rüzgar saçlarımı okşasa dedenin yanımda olduğunu düşünür, sevinirim.

-Peki sen ölünce ne olup geleceksin, anneanne?

-Onu sen bileceksin. Beni na sıl hatırlamak istersen o şekilde geleceğim yanına.

Ziyaret kısa sürmüştü. Onlar odadan çıktıktan sonra hastamız torununu çok özlemiş olduğunu belirterek ziyarete engel olmadığımız için teşekkür etti.

-Bu küçük torunumu büyüğünden daha çok seviyorum, doktor bey.

-Torunlarınız arasında ayırım yapmamanız gerekmez mi?

-Haklısınız ama böyle olmasında biraz kızımın da kabahati var. İlk çocuğunu çabuk büyütmeye çabaladı. Kendince başardı da. Ama hepimizden uzak soğuk, ağır biri oldu çıktı, büyük torunum. Şimdi hepimiz yakınıyoruz ama iş işten geçti.

-Neden böyle oldu?

-Ne yazık ki, kızım da diğerleri gibi zamane annelerinden oldu.

Çocuğunu en iyi şartlarda, en iyi okullarda en iyi eğitim ile yetiştireceğim diye tutturdu. Çocuğun almadığı ders kalmadı neredeyse. Bale, pi yano, tenis, yüzme dersleri yetmedi kolejlerde okuttu. Onunla birlikte ders çalışıp sınavlara birlikte girdi sanki. Şimdi adı sanı duyulmuş kolejlerden birinde okuyor. Ama hepimizden uzaklaştı. Derslerinden başka oyun

bilmeyen soğuk ağır biri oldu.

Bir süre sustu, soluklandı. Elimi tutup yatağında doğruldu. Yastıklarını düzelttim.

-Zamane anneleri böyle oluyor, işte. Çocuk yetiştirmeyi yemek yapmak sanıyorlar. Parayı bastırıp en donanımlı mutfakta en iyi malzemeleri kullanırsa yemeğin mükemmel olacağını hayal ediyor, ortaya çıkan yemeğe bakıp neden lezzetli olmadığını soruyor, kabahati mutfakta veya malzemede arıyorlar. Kendilerine hiç kabahat bulmuyorlar. Halbuki elinin emeği, sabrı, özeni olmadıkça lezzeti yakalayamazsın. Hele bir sarma sarsınlar da göreyim ben onları. Bu kez de "o kadar emek verdim, kimseye yedirtmem" diye tutturur bunlar. Sanki analarından böyle gördüler. Hayat kolaylaşıp hızlandıkça her şeyin aynı kolaylıkla yapılacağını sanıyor bu zamane anneleri. Çocuklarını da çabuk büyütmeye uğraşıyorlar. Onları hızlı yaşlandırdıklarının farkında bile değiller.

-Yani?

-Çocuk bu, yetiştiği ortamdaki insanlara anne babasına benzeyecek elbet. Çocuk onlara benzemeye başladıkça anneler kendi beğenmediği yönlerini çocuklarında görüp kızıyor, nereden hata yaptıklarını bulmaya çabalıyorlar. İkinci çocukta ise o ilk heves kalmıyor da öyle kurtarıyor onlar kendilerini.

Boğazı kurumuştur. Bir yudum su içip eskiden ailelerin ilk çocuklarının ağabey ve abla ağırlığı ile yetiştirildiğini ilk çocukların aileyi iyi yansıtmaya görevi olduğu için daha değerli olduğunu ama artık devrin değiştiğini ailelerin kendilerini değil de hayallerini çocuklarına yüklediğini ilk çocuktan sonra gelenlerin ise daha özgür olgunla şıp aileye daha çok benzediğini anlattı.

Birkaç gün sonra hastamızın başucunda suluboya bir resim vardı. Mavi gökyüzünde sapsarı güneş ve bir de uçurtma uçuran kız çocuğu vardı, resimde. Hastamız resim ile ilgilendiğini görünce okumakta olduğu gazetesinden kafasını kaldırıp;

-Torunum benim için yapmış bu resmi, doktor bey.

Resimdeki kız kendisiymiş. Karar vermiş, ben ölünce resimdeki gökyüzünün mavisi olacaktım, onun için. Gökyüzüne her baktığında benim yanında olduğumu bilecekmiş, böylelikle. Bu sımsıcak güneş ise dedesiymiş.

Gözleri dolmuştu. Birkaç damla yaş süzüldü gözlerinden. "Torunumun gözünde gökyüzünün mavisi olacaktım, dedesi de hepimizi ısıtan güneş.

Daha ne olsun?" dedi. Öğle arasında bahçeye çıktım.

Yağan yağmurun ardından masmavi gökyüzünde açan güneş, sıcaklığını iyice hissettiriyor, ağaçlar sonbahara hazırlanıyordu.

Ya siz !

Nasıl hatırlanmak istiyorsunuz !!! ???

Hatırlanma şeklinizi, karşınızdakiler değil, sizin yaşamda bıraktığınız izler belirleyecek...